

LBRIS

We know
books

ANA HUANG

twisted
LOVE

Lumina din întunericul lui

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză și note de
MARGARETA-MIHAELA MATEI

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2023

EXISTĂ LUCRURI MAI RELE DECÂT SĂ RĂMÂI BLOCAT LA DRACU-N praznic, și pe furtună.

De exemplu, aș putea fugi de un urs turbat care se pregătește să mă atace. Sau aș putea fi legată de un scaun, într-un subsol întunecos, și forțată să ascult la nesfârșit melodia *Barbie Girl*, a celor de la Aqua, până când aș prefera să-mi rod un braț decât să mai aud refrenul.

Dar, doar pentru că lucrurile puteau fi mai rele, nu înseamnă că nu erau deja nasoale.

Oprește-te! Gândește pozitiv!

O mașină o să apară... chiar acum.

M-am uitat la telefon. Am încercat să-mi stăpânesc frustrația când aplicația a afișat mesajul că „îmi caută o mașină”. Exact același mesaj pe care îl afișa de o jumătate de oră.

În mod normal, situația asta nu m-ar fi stresat atât de mult. La urma urmei, măcar aveam un telefon care funcționa și o stație de autobuz care mă apăra cât de cât de ploaia torențială. Dar petrecerea de rămas-bun organizată în cinstea lui Josh urma să înceapă într-o oră, iar eu trebuia să iau tortul-surpriză

de la cofetărie. În plus, în curând avea să se întunece. Oi fi eu o fată optimistă, dar nu sunt proastă. Nimeni — și cu atât mai puțin o studentă care habar n-are să lupte — nu vrea să fie singur, la dracu-n praznic, după lăsarea întunericii.

Ar fi trebuit să mă duc la cursurile alea de autoapărare, împreună cu Jules, așa cum îmi propusese ea.

Mi-am trecut opțiunile în revistă. Autobuzul care oprea aici nu circula în weekend și majoritatea prietenelor mele nu aveau mașină. Bridget avea la dispoziție o mașină, dar urma să stea până la șapte la evenimentul de la ambasadă. Aplicația de taxi nu părea să funcționeze și, pe deasupra, nu văzusem nicio mașină trecând pe-aici de când începuse ploaia. Și în niciun caz n-aș fi făcut autostopul. Am văzut prea multe filme de groază și știu cât de riscant e.

Îmi rămânea o singură soluție. *Chiar* nu voiam s-o folosesc, dar nu aveam de ales.

Am căutat în agenda telefonului, am spus o rugăciune în gând și am apăsat butonul de apelare.

A sunat o dată. De două ori. De trei ori.

Haide, răspunde! Nu știam ce ar fi fost mai rău: să fiu ucisă ori să vorbesc cu fratele meu. Sigur, exista șansa ca frate-miu să mă omoare cu mâna lui pentru că mă băgasem în situația asta.

În cele din urmă, mi-a răspuns la telefon.

— Ce s-a întâmplat?

Am strâmbat din nas auzind cum mă întâmpinase.

— Bună și ție, frate drag! De ce crezi că s-a întâmplat ceva?

Josh a pufnit.

— Păi m-ai *sunat*. Tu suni doar când ai probleme.

Adevărat. Locuiam unul lângă altul — apropo, nu fusese ideea mea —, așa că nu era nevoie să-l sun des, fiindcă oricum ne întâlneam, vrând-nevrând.

Am încercat să mă eschivez:

— N-aș spune că am *probleme*. Am rămas... blocată. N-am în apropiere niciun mijloc de transport public și nici nu găsesc taxiuri.

— Doamne, Ava! Unde ești?

I-am spus.

— Ce naiba cauți acolo? E la o oră distanță de campus!

— Nu mai fi așa de teatral! Am avut o ședință foto pentru o logodnă. În plus, e un drum de jumătate de oră, nu de o oră. Cel mult patruzeci și cinci de minute, dacă e trafic.

Un tunet a zguduit crengile copacilor din apropiere. Am tresărit și m-am retras în stația de autobuz. Nu că m-ar fi ajutat cu ceva. Ploaia bătea dintr-o parte. Picăturile grele mă loveau așa de tare, că mă durea.

Din telefon a răzbătut un foșnet urmat de un geamăt.

Mi-am zis că n-am auzit bine, dar a urmat un alt geamăt.

Am făcut ochii mari de groază.

— Faci *sex*? am șoptit, deși nu era nimeni în jur care să mă audă.

Sendvișul pe care îl înfulecasem înainte să plec la ședința foto amenința să iasă din mine. Nu există nimic — repet: nimic! — mai greșos decât să auzi cum o rudă de-a ta face sex. Gândul ăsta mi-a întors stomacul pe dos.

— Strict vorbind, nu fac sex.

Josh nu părea stânjenit.

Nu era nevoie să fii geniu ca să interpretezi răspunsul lui vag. Da, poate că nu făcea sex, dar *ceva sexual* se întâmpla, iar eu chiar nu voiam să știu ce.

— Josh Chen! m-am răstit la el, cu reproș.

— Care-i problema? Tu m-ai sunat!

Probabil că a acoperit telefonul cu mâna, pentru că următoarele cuvinte au răsunat înăbușit. Am auzit un râset de femeie. A urmat un scâncet, iar eu aș fi vrut să-mi dezinfectez urechile, ochii, *creierul*.

— Unul dintre băieți a luat mașina mea și s-a dus să cumpere gheață, a spus Josh. Dar nu-ți face griji! Te salvez eu. Trimite-mi locația ta prin GoogleMaps și ține telefonul la îndemână! Mai ai sprayul paralizant pe care ți l-am dat anul trecut, de ziua ta?

— Da. Apropo, mersi mult! E exact ce-mi trebuie.

Eu dorisem să primesc cadou o husă nouă pentru aparatul meu foto, dar Josh îmi cumpărase opt sprayuri paralizante. Nu le folosisem niciodată, așa că toate cele opt recipiente — mai puțin cel din poșeta mea — stăteau bine-mersi undeva, în fundul dressingului.

Sarcasmul meu i-a trecut lui frate-miu pe la ureche. Deși era un medicinist de nota zece, uneori nu-i pica fisa.

— Cu plăcere! mi-a răspuns. Stai acolo! El o să ajungă la tine în curând. O să vorbim mai târziu despre lipsa ta totală de autoconservare.

— Dar am autoconservare! am protestat.

„*Autoconservare*” o fi termenul corect? m-am întrebat.

— Nu e vina mea că nu sunt... Stai! Cum adică „el”? Josh!

Prea târziu. Închisese deja.

Normal! Tocmai când voiam să-mi dea detalii, m-a lăsat baltă pentru una dintre partenerile lui de sex. Având în vedere că Josh era întruchiparea termenului „supraprotector”, mă miram că nu se panicase aflând unde eram. De când cu „Incidentul”, își asumase responsabilitatea de-a avea grijă de mine mai ceva ca o gardă de corp. Îl înțelegeam. Copilăria noastră fusese extrem de tulbure. Cel puțin așa mi s-a spus. Deși îl iubeam enorm, uneori grija lui constantă față de mine devenea copleșitoare.

M-am așezat pe bancă. Am așteptat ca misteriosul „el” să apară. Putea fi oricine. Josh nu ducea lipsă de prieteni. Dintotdeauna fusese foarte popular: baschetbalist, președinte al asociației de elevi, rege al Balului Bobocilor în liceu, membru în asociația studentescă Sigma și unul dintre cei mai cunoscuți studenți din campus.

Eu eram opusul lui frate-miu. Nu duceam lipsă de popularitate, dar nu-mi plăcea să fiu în centrul atenției și preferam să am un grup mic de prieteni apropiați, în loc de un grup mare de cunoștințe prietenoase. Pe când Josh era sufletul petrecerii, eu stăteam într-un colț și visam cu ochii deschiși la toate locurile pe care voiam să le vizitez, dar în care probabil nu aveam să ajung niciodată.

Mai ales că fobia mea îmi stătea în cale.

A naibii fobie! Știam că totul era doar în mintea mea, dar o simțeam la nivel fizic: greață, puls accelerat, o frică ce mă paraliza.

Partea bună e că măcar nu-mi era teamă de ploaie. Puteam evita oceanele, lacurile și piscinele, dar nu și ploaia. Da, ar fi fost nasol dacă aș fi fost speriată de ploaie.

Nu știam de cât timp stăteam înghesuită în această stație minusculă de autobuz. Mă înjuram singură fiindcă refuzasem propunerea familiei Grayson de-a mă duce înapoi în oraș, cu mașina, după ședința foto. N-am vrut să-i deranjez și crezusem că în jumătate de oră voi găsi o mașină care să mă ducă până în campusul Thayer. Însă cerul se dezlănțuise imediat după plecarea soților Grayson. Așa că uite-mă aici!

Se întuneca. Tonurile stinse de gri se amestecau cu albastrul rece al amurgului. Începeam să-mi fac griji că misteriosul „el” nu va mai apărea. Pe de altă parte, Josh nu mă dezamăgise niciodată. Dacă amicul lui nu mă lua de aici, așa cum fusese rugat,

mâine n-ar mai fi avut picioare. Josh era student la Medicină, dar nu îl deranja deloc să apeleze la violență atunci când situația o cerea; mai ales când situația cu pricina mă implica pe mine.

Fasciculul unor faruri a despicat perdeaua de ploaie. Am mijit ochii într-acolo. Inima mea bătea de nerăbdare, dar și din pricina unui început de teamă. Exista posibilitatea ca șoferul să fie prietenul lui Josh, dar la fel de posibil era să fie un potențial psihopat. Această parte a statului Maryland nu e dubioasă, dar niciodată nu poți fi sigur.

Când ochii mei s-au obișnuit cu lumina farurilor, am respirat ușurată. Două secunde mai târziu am înțepenit iar.

Vestea bună: recunoscusem Aston Martinul lucios și negru care oprise lângă mine. Îi aparținea unuia dintre prietenii lui Josh, deci nu aveam să ajung subiect de știri în seara asta.

Vestea proastă: persoana care conducea mașina era *ultimul* om care voiam — sau la care mă așteptam — să mă ia de-aici.

Nu era genul de persoană care îi face o favoare unui prieten, salvându-i surioara răătăcită. Omul ăsta emana o aură amenințătoare. Lăsa impresia că, dacă îl supărai, avea să te distrugă. Era așa de calm și de chipeș, încât n-ai fi observat că lumea din jurul tău se prăbușește decât când te-ai fi transformat într-o moviliță de cenușă la picioarele lui încălțate cu pantofi Tom Ford.

Mi-am trecut vârful limbii peste buzele uscate.

Mașina a oprit în fața mea și geamul din dreptul locului pasagerului s-a deschis.

— Urcă!

Nu ridică niciodată tonul. Nu ridicase vocea, dar l-am auzit limpede, în ciuda zgomotului ploii.

Alex Volkov era o forță a naturii. Îmi venea să cred că până și vremea se înclina în fața lui.

— Sper că nu aștepți să-ți deschid portiera, a zis când a văzut că nu mă mișc.

Părea la fel de nemulțumit ca mine de situația asta.

Ce gentleman!

Am strâns din buze, ca să nu-i răspund sarcastic. M-am ridicat de pe bancă și am urcat în mașină. Mirosea a rece și a scump, a apă de colonie și a piele fină. Nu aveam la mine nimic pe care să-l pun sub mine, pe scaun. Nu-mi rămânea decât să mă rog să nu stric tapițeria scumpă.

— Mulțumesc c-ai venit să mă ie! Chiar apreciez gestul, am spus, în încercarea de a destrăma tăcerea.

Am eșuat lamentabil.

Alex nu mi-a răspuns. Nici măcar nu s-a uitat la mine în timp ce înaintam pe curbele alunecoase ale șoselei care ducea către campusul meu. Conducea la fel cum mergea, la fel cum vorbea și cum respira: ferm și controlat, emanând o undă de pericol care îi avertiza pe cei suficient de proști încât să-l calce pe nervi că acest lucru era echivalent cu o condamnare la moarte.

Alex era opusul lui Josh. Încă mă uimea că erau prieteni buni.

Eu, una, credeam că Alex e un nemernic. Probabil că avea motive personale să se poarte așa. Poate că suferise un fel de traumă care îl transformase într-o ființă fără sentimente. Din frânturile de informații pe care le adunasem de la Josh, îmi dădusem seama că Alex avusese o copilărie chiar mai urâtă decât a noastră. Însă niciodată nu reușisem să aflu mai multe detalii de la Josh. Tot ce știam era că părinții lui Alex muriseră când el era mic și îi lăseseră moștenire o grămadă de bani. De când intrase în posesia lor, la vârsta de optsprezece ani, îi înmulțise de patru ori. Nu că ar fi avut nevoie de ei. Pe când era în liceu, Alex inventase un nou software de modelare financiară care îl transforma se în multimilionar înainte de a împlini douăzeci și unu de ani.

Avea un IQ de 160. Alex Volkov era un geniu. Fusese singura persoană din istoria Academiei Thayer care parcursese în doar trei ani programul de MBA, care de obicei durează cinci ani. Acum, la vârsta de douăzeci și șase de ani, era directorul de operațiuni al uneia dintre cele mai de succes companii de dezvoltare imobiliară din țară. Alex Volkov era o legendă. Și perfect conștient de statutul lui.

Spre deosebire de el, eu credeam că mă descurc bine dacă îmi aminteam să mănânc în timp ce jonglam cu cursurile, cu activitățile extracurriculare și cu cele două joburi ale mele: serviciul de recepție de la galeria McCann și activitatea mea secundară ca fotograf de evenimente. Absolviri, logodne, petreceri aniversare pentru câini — le bifasem pe toate.

Am încercat iar să fac conversație, fiindcă nu suportam liniștea:

— Mergi la petrecerea lui Josh?

Alex și Josh erau cei mai buni prieteni de când fuseseră colegi de cameră la Thayer, în urmă cu opt ani. De atunci, Alex se alătura în fiecare an familiei mele, de Ziua Recunoștinței și de alte sărbători. În ciuda acestui fapt, încă nu îl cunoșteam. Dacă subiectul nu avea legătură cu Josh, eu și Alex vorbeam rareori.

Răspunsul lui a venit prompt:

— Da.

Bine... Deci nu avea chef de conversație.

Mintea mi-a zburat la nenumăratele lucruri pe care trebuia să le fac în weekendul ăsta: să editez fotografiile de la ședința foto a familiei Grayson, să lucrez la candidatura pentru bursa oferită de organizația World Youth Photography, să-l ajut pe Josh să termine de împachetat după...

La naiba! Uitasem de tortul pentru Josh.

Îl comandasem cu două săptămâni în urmă, de la Crumble & Bake. Era desertul preferat al lui Josh: o negresă cu trei straturi de blat, cu fulgi de ciocolată și umplută cu budincă de ciocolată. Se răsfăța cu dulciuri doar de ziua lui, dar, din moment ce avea să fie plecat din țară pentru un an, mi-am zis că are voie să-și încalce propria regulă.

Am afișat cel mai mare și mai luminos zâmbet de care eram capabilă.

— Să vezi ce chestie... Nu mă omorî! Trebuie să mergem la Crumble & Bake.

— Nu! mi-a tăiat-o Alex. Deja suntem în întârziere.

Alex a oprit la culoarea roșie a unui semafor. Ajunseserăm în oraș. Prin geamul ud de ploaie am întrezărit contururile neclare ale unei cafenele Starbucks și ale unui restaurant Panera.

Zâmbetul meu nu s-a clintit.

Am insistat:

— O să facem doar un ocol *mic*. Va dura cel mult cincisprezece minute. Trebuie să iau tortul lui Josh. Am comandat Ciocolată Mortală, prăjitura aia care-i place la nebunie. Josh o să stea un an în America Centrală, iar acolo nu au nicio cofetărie C&B. Josh pleacă în două zile, deci...

— Taci!

Degetele lui Alex s-au încleștat pe volan. Minteaa mea zănațică și influențată de hormoni a observat imediat cât de frumoase erau.

Poate că sună nebunește. La urma urmei, cine are *degete* frumoase? Răspuns: Alex. La nivel fizic, Alex era frumos pe de-a-ntregul: ochi verzi ca jadul, care străluceau sub sprâncenele întunecate; maxilar proeminent și pomeți eleganți, parcă ciopliți în piatră; trup zvelt și păr des, castaniu-deschis, perfect

aranjat. Parcă ar fi fost o statuie dintr-un muzeu italian, care căpătase viață.

M-a cuprins o dorință nebună de a-i ciufuli părul, ca unui copil, ca să nu mai arate perfect. Era enervant de arătos. Dar, fiindcă nu doream să mor prematur, mi-am ținut mâinile acasă.

— Dacă te duc la Crumble & Bake, o să taci? m-a întrebat.

În mod sigur regreta că mă luase cu mașina.

Zâmbetul meu s-a lățit.

— Da.

A strâns din buze.

— Bine.

Ura!

Unu la zero pentru Ava Chen!

Când am ajuns la cofetărie, mi-am desfăcut centura de siguranță. Am ieșit pe jumătate din mașină, dar Alex m-a prins de braț și m-a tras înapoi pe scaun. Contrar așteptărilor mele, atingerea lui nu era rece. Era de-a dreptul arzătoare. Mi-a ars pielea până când i-am simțit fierbințeala în adâncul stomacului.

Am înghițit în sec. *Hormoni idioti!*

— Ce-i? Deja am întârziat. Cofetăria o să se închidă curând.

— Nu poți ieși așa! mi-a răspuns Alex.

Avea o grimasă de dezaprobare.

— Așa cum? am întrebat, cuprinsă de nedumerire.

Purtam blugi și un tricou. Nimic scandalos.

Alex a făcut un semn spre pieptul meu. M-am uitat în jos și am scos un sunet îngrozit. Tricoul meu era alb. Ud. *Transparent!* Nu doar puțin, încât să vezi *oarecum* conturul sutienului, dacă te uital bine. Era total transparent. Se vedea tot: sutienul meu roșu, din dantelă, și sfârcurile întărite.

Mi-am încrucișat brațele peste piept. Îmi simțeam obrazii arzând. Probabil că aveau aceeași culoare ca a sutienului.

— Așa am arătat de la bun început?

— Da.

— Ai fi putut să-mi spui.

— Ți-am spus. Acum.

Deși nici măcar nu eram o persoană violentă, uneori îmi venea să-l omor.

Nu, chiar nu-mi plăcea violența. Nu mâncasem turtă dulce ani întregi, după ce mă uitasem la *Shrek*, pentru că aveam senzația că aș mânca familia lui Gingy sau — mai rău — pe Gingy însuși.

Dar Alex avea ceva care scotea ce era mai rău din mine.

Am răsuflet prelung și mi-am lăsat brațele să coboare, uitând de tricoul meu transparent până când privirea lui Alex s-a îndreptat din nou spre pieptul meu.

Îmi era nespus de jenă, dar mă săturasem să stau aici și să mă cert cu el. Crumble & Bake urma să închidă în zece minute, iar timpul trecea.

Poate din cauza bărbatului de lângă mine, a vremii sau a lungii perioade pe care o petrecusem blocată într-o stație de autobuz, frustrarea mea s-a revărsat pe loc.

— În loc să te porți ca un nesimțit și să te holbezi la sânii mei, n-ai vrea să-mi împrumuți haina ta? Chiar vreau să iau tortul ăla și să-mi trimit fratele — cel mai bun prieten al tău — așa cum se cuvine în altă țară.

Îngrozită, am dus o mână la gură. Tocmai rostisem cuvântul „sânii” în fața lui Alex Volkov și îl acuzasem că se holbează la pieptul meu! *În plus*, îi spuseseam că se poartă ca un nesimțit!

Sfinte Dumnezeule, dacă mă trăsnești acum, promit că nu mă supăr!

Ochii lui Alex s-au îngustat. Se număra în top cinci reacții emoționale pe care reușisem să i le smulg în opt ani, de când ne cunoșteam. Era mare lucru!

— Crede-mă, nu mă holbam la sânii tăi, m-a contrazis el cu voce atât de rece, încât ar fi putut transforma în gheață picăturile de ploaie de pe pielea mea. Și chiar dacă n-ai fi sora lui Josh, tot nu ești genul meu.

Au! Nici pe mine nu mă interesa Alex, dar niciunei fete nu îi place să fie respinsă atât de direct.

— Mă rog... Nu-i nevoie să fii nesimțit, am mormăit. Cochetăria închide în două minute. Dă-mi haina ta. Dup-aia putem pleca de aici.

Plătisem online. Tot ce aveam de făcut era să iau tortul.

Un mușchi de pe maxilarul lui a zvâcnit.

— Îl iau eu. Nici măcar cu haina mea pe tine nu te las să ieși așa din mașină!

Alex a scos o umbrelă de sub scaunul șoferului și a coborât din Aston Martin cu o mișcare fluidă. Pășea grațios ca o panteră și cu o intensitate greu de descris. Dacă ar fi vrut, ar fi putut deveni un top-model de talie mondială. Însă mă îndoiam că ar fi făcut vreodată ceva atât de atipic pentru caracterul lui.

S-a întors în mai puțin de cinci minute, ducând sub braț o cutie roz cu verde. Mi-a trântit-o în poală, a închis umbrela și a ieșit în marșarier din locul de parcare, fără să clipească.

— Tu zâmbești vreodată? am întrebat.

Am privit cu atenție cutia, ca să mă asigur că nu încurcaseră comenzile.

Nu greșiseră. Era ceea ce comandasem: Ciocolată Mortală.

— Zâmbitul te-ar putea ajuta să te tratezi de boala ta, am completat.

Alex părea plictisit.

— Ce boală?

— Se numește „Prăjină-în-fund-alită”.

Deja îi șpusesem că e nemernic, deci ce mai conta încă o insultă?

Mi s-a părut că i-am văzut gura zvâcnind. Alex a răspuns:

— N-are cum să mă ajute. Boala e cronică.

— Nu cumva ai făcut o glumă?

— Explică ce căutai acolo! mi-a cerut, ignorându-mi întrebarea.

Alex a schimbat subiectul așa de repede, că m-a buimăcit.

A făcut o glumă! N-aș fi crezut, dacă n-aș fi auzit cu propriile urechi.

— Am avut o ședință foto cu niște clienți. E un lac frumos în...

— Scutește-mă de detalii! Nu-mi pasă.

— Dar *tu* ce cauți aici? i-am întors-o, cu un mârâit. Nu cred că-ți place s-o faci pe șoferul pentru alții.

— Eram prin zonă. În plus, ești sora mai mică a lui Josh. Dacă ai fi murit în stația aia de autobuz, frate-tu ar fi devenit mult prea plicticos pentru gusturile mele.

Alex a parcat în fața casei mele. Alături, în casa lui Josh, luminile erau aprinse. Prin ferestre am văzut că locul gema de oameni care dansau și râdeau.

— Josh n-are pic de bun-gust la prieteni! am răbufnit. Nu știu ce vede la tine. Sper ca prăjina din fundul tău să-ți atace un organ vital!

Apoi, pentru că sunt bine-crescută, am zis:

— Mersi că m-ai adus!

Am ieșit din mașină cu o falcă-n cer și cu una-n pământ. Ploaia se transformase în burniță. Dinspre un ghiveci aflat lângă ușa din față adia un miros de pământ umed și de hortensii.

Aveam de gând să fac duș, să mă schimb, apoi să prind ultima parte a petrecerii lui Josh. Speram că nu avea să-mi facă morală fiindcă întârzasem. Nu aveam chef de așa ceva.

Nu țin niciodată supărare mult timp, dar în clipa asta sângele îmi fierbea în vene. Voiam să-l pocnesc în mutră pe Alex Volkov.

Era așa de rece și de arogant și de... și... Era enervant, pur și simplu.

Bine că măcar nu trebuia să am de-a face cu el des. De obicei, Josh se întâlnea cu el în oraș, iar Alex nu-l vizita la Thayer, deși era el însuși absolvent al Academiei.

Slavă Domnului! Aș fi luat-o razna dacă aș fi fost nevoită să-l văd pe Alex mai mult decât de câteva ori pe an.